

STEPHEN KING
mobilul

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

CUPRINS

Semnalul.....	9
Malden.....	75
Academia Gaiten	147
Trandafirii se veștejesc, grădina asta-i compromisă.....	251
Kent Pond	287
Bingo-telefon	315
Viermele	333
Kashwak	353
Salvare în sistem	403
Mulțumiri.....	419

Evenimentul care a ajuns să fie cunoscut ca Semnalul s-a deschis la ora 15:03, ora standard, în după-amiază de 1 octombrie. Termenul „Semnalul“ era inadecvat, bineînțeles, dar, după zece ore de la eveniment, majoritatea savanților capabili să atragă atenția asupra folosirii lui incorecte erau fie morți, fie nebuni. Oricum, denumirea nu prea mai conta. Tot ce conta era efectul.

La ora trei în după-amiază aceea, un Tânăr lipsit de mare importanță pentru istorie mergea – aproape *topăia* – pe strada Boylston din Boston. Numele lui era Clayton Riddell și pe chip i se citea o expresie de pură satisfacție, care se potrivea perfect cu mersul lui sprinten. Cu mâna stângă legăna un portofoliu de artist, genul de mapă care se închide și se încuie, astfel încât rezultă o valijoară de călătorie. Printre degetele mâinii lui drepte se întreșesea șnurul unei pungi de cumpărături din plastic, maro, pe care fuseseră imprimate cuvintele **micuțe comori**, pentru oricine s-ar fi sinchisit să le citească.

Înăuntrul pungii, pendulând înainte și înapoi, se afla un obiect mic, rotund. Un cadou, ați fi putut ghici și ați fi avut dreptate. Poate că ați fi ghicit în continuare că acest Clayton Riddell era un Tânăr care căuta să sărbătorescă o mică (sau poate nici chiar atât de mică) victorie cu o **micuță comoară** – și ați fi avut din nou dreptate. Obiectul din pungă era un prespapier din sticla, destul de costisitor, în mijlocul căruia era încastrată pâcla cenușie

a unui puf de păpadie. Îl cumpărase pe drumul de întoarcere de la Hotelul Copley Square spre mult mai modestul Atlantic Avenue Inn unde trăsesese el, însăpmântat de eticheta cu prețul de nouăzeci de dolari lipită pe baza prespapierului și cumva chiar mai însăpmântat de înțelegerea că acum își putea permite asemenea obiecte.

Întinderea cardului de credit către vânzătoare necesitase un curaj deosebit, ba chiar un efort de natură fizică. Se îndoia că ar fi putut face gestul acela, dacă ar fi cumpărat prespapierul pentru el; probabil că ar fi mormăit ceva cum că s-a răzgândit și ar fi ieșit cu pași grăbiți din magazin. Era însă pentru Sharon. Lui Sharon îi plăcea astfel de obiecte și ea încă îl plăcea pe Clayton – *îți ţin pumnii, scumpule*, îi spuse cu o zi înainte ca el să plece spre Boston. Înând seama de porcăriile cu care se împroșcaseră reciproc în decursul anului trecut, cuvintele aceleia îl mișcaseră. Acum dorea să-o impresioneze, dacă aşa ceva ar fi fost încă posibil. Prespapierul era un fleac (o **micuță comoară**), dar era convins că ei îi va plăcea pâcla gri și delicată din mijlocul sticlei, ca un buzunarăș de ceată.

2

Atenția lui Clay fu atrasă de clopoțelul unei furgonete cu înghețată. Staționa vizavi de Hotelul Four Seasons (care era mai mare decât Copley Square) și lângă parcul Boston Common ce se întindea în lungul lui Boylston cale de două-trei intersecții de partea aceasta a străzii. Cuvintele MISTER SOFTEE erau tipărite în culori irizate peste două cornete de înghețată ce dansau. Trei puști se adunaseră lângă ferestruică, cu ghiozdanele lăsate jos, lângă picioare, așteptând să primească bunătățile. Înapoia lor statea o femeie în costum cu pantaloni, înând un pudel în lesă, și două adolescente în blugi cu talie joasă, cu iPoduri și căști, care deocamdată le atârnau în jurul gâtului, astfel ca ele să poată sușotii împreună – foarte serioase, fără să chicotească măcar o dată.

Clay se așeză după ele, transformând grupulețul într-o coadă scurtă. Îl cumpărase un cadou soției lui de care se separase; pe drumul spre casă, intenționa să se opreasă la Comix Supreme și să-i cumpere fiului său ultimul număr din *Spider-Man*; ar fi putut de asemenea să-și ofere lui însuși o tratație. Ardea de nerăbdare să-i spună vestea lui Sharon, dar îi era imposibil să o contacteze până ajungea ea acasă, pe la patru fără un sfert sau cam aşa. Se gândi că avea să mai zăbovească în Inn, cel puțin până vorbea cu Sharon, în principal plimbându-se de colo până colo prin cameră și privindu-și mapa încuiată. Până atunci, Mister Softee reprezenta o diversiune acceptabilă.

Vânzătorul din furgonetă îi servi pe cei trei puști cu două Dilly Bar și un monstru de cornet cu ciocolată și vanilie în spirală pentru generosul din mijloc, care se părea că plătea pentru toți. În timp ce băiatul bâjbâia printr-un ghemotoc de bancnote din buzunarul blugilor lui largi, dar la modă, femeia cu pudel și costum model Power Suit, popular în anii 1980 în lumea afacerilor, scotoci în poșeta de pe umăr, scoase telefonul mobil – femeile în costume Power Suit nu mai plecau de acasă fără telefoanele lor mobile, tot aşa cum nu plecau fără cardurile AmEx – și-i deschise clapeta. În spatele lor, în parc, un câine lătră și cineva strigă. Lui Clay nu i se păru un strigăt vesel, totuși când privi peste umăr nu putu să zărească decât niște amatori de plimbări, un câine care alerga cu un Frisbee în bot (*n-ar fi trebuit să fie ținută în lesă?* se întrebă el într-o doară), pogoane de iarba verde, însorită și umbră ademenitoare. Părea un loc potrivit pentru ca un bărbat care tocmai își vânduse primul roman grafic – și volumul următor, ambele pentru o sumă incredibilă – să se așeze și să savureze un cornet de înghețată cu ciocolată.

Când reveni către furgoneta MISTER SOFTEE, cei trei puști în blugi largi dispăruseră și femeia în ținută Power Suit comanda o înghețată cu sirop. Una dintre cele două fete din spatele ei avea un telefon de culoarea mentei prinț la sold, iar femeia în costum Power Suit ținea în ureche casca propriului telefon. Clay se gândi, aşa cum făcea mai mereu la un nivel sau altul al minții atunci când

vedea o variație a acestui comportament, că un fel de a te purta
care, cândva, ar fi fost considerat intolerabil de grosolan – da, da,
chiar și atunci când erai implicat într-o măruntă tranzacție co-
mercială cu o persoană complet necunoscută! – devinea parte din
conduita cotidiană acceptată.

Introdu-l în Pribegieul Negru, iubitule, îl sfătuí Sharon. Versiunea ei, pe care Clay o păstra în minte, îi vorbea frecvent și nu se sfia să spună ce avea de spus. Același lucru era adevărat și în privința lui Sharon din lumea reală, atât înainte, cât și după separarea lor. Deși nu i-o zicea la telefonul lui mobil. Clay nu avea aşa ceva.

Telefonul de culoarea mentei cântă primele note ale melodiei lui Crazy Frog care-i plăcea lui Johnny... cum se numea... „Axel F“? Clay nu-și putea aminti, probabil din cauza unui blocaj mental. Fata căreia îi aparținea telefonul îl trase de la sold și rosti:

– Beth?

Ascultă, surâse, apoi îi spuse prietenei:

– E Beth.

Cealaltă fată se apleca spre ea și amândouă ascultară, cu tunsoare stil Pixie aproape identice (lui Clay i se părea că semănau perfect cu niște personaje din desenele animate de sămbătă dimineață, poate cu Powerpuff Girls) fluturând laolaltă în briza după-amiezii.

– Maddy? zise exact în aceeași clipă femeia în costum Power Suit.

La capătul lesei (lesa era roșie și presărată cu un fel de paiete scânteietoare), pudelul ei privea contemplativ traficul de pe Boylston. De cealaltă parte a străzii, la Four Seasons, un portar în livrea maro – livrelele păreau întotdeauna să fie maro sau albastre – flutura din mâna, probabil după un taxi. O ambarcațiune-amfibie Duck Boat ticsită de turiști trecu pe lângă ei, părând înaltă și parcă nelalocul ei pe uscat, cu șoferul răcind în portavoce despre obiectivele istorice. Cele două fete care ascultau la telefonul de culoarea mentei se priviră și zâmbiră, reacționând la ceva ce auzeau, totuși continuau să nu chicotească.

– Maddy? M-auzi? Mă...

Femeia în tinută Power Suit ridică mâna care ținea lesa și înfipse un deget cu o unghie lungă în urechea liberă, iar Clay făcu o grimă, temându-se pentru timpanul ei. Se imagină desenând-o: câinele în lesă, tinuta Power Suit, părul tuns scurt, modern... și un firicel subțire de sânge în jurul degetului din ureche. Duck Boat tocmai părăsea cadrul și portarul se zărea pe fundal, detalii care, cumva, confereau autenticitate schiței. Pe bune, o știa intuitiv.

– Maddy, nu te mai aud! Voiam doar să-ți spun că m-am coafat la nou!... m-am coafat... M-AM...

Vânzătorul din furgoneta Mister Softee se apleca și-i întinse un cornet din care se ridică un Everest alb, pe versanții căruia se revârsau ciocolată și sirop de căpsuni. Chipul lui nebărbierit era imposibil și anunță că mai văzuse asemenea episoade. Clay era convins că și el mai văzuse, și nu doar o dată. În parc, cineva tipă. Clay se uită iarăși peste umăr, spunându-și că trebuia să fi fost un tipăt de bucurie. La ora trei după-amiază, o după-amiază însorită în Boston Common, ar cam fi trebuit să fie un tipăt de bucurie. Nu?

Femeia îi spuse ceva neînteligibil lui Maddy și-și închise telefonul printr-un zvâcnet îndelung exersat al încheieturii. Îi dădu drumul înapoi în poșetă, apoi rămase pur și simplu nemîscată, de parcă uitase ce facea sau poate chiar unde se găsea.

– Costă patru cincizeci, rosti Mister Softee, tinând răbdător înghețata cu sirop.

Clay avu timp să se gândească cât de al dracu' de *scump* era totul în Boston. Probabil că și femeia în tinută Power Suit gândeau la fel – asta, cel puțin, fusese prima lui ipoteză –, deoarece pentru încă o clipă tot nu schiță niciun gest, ci doar privi cornetul cu muntele de înghețată și sirop care se prelingea, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva.

După aceea, dinspre Common se auzi alt tipăt, de data aceasta nu unul omenesc, ci ceva între un scheunat de surpriză și un urlet de durere. Clay se întoarse complet ca să se uite și văzu câinele care alergase cu Frisbee în bot. Era un câine cafeniu, destul de mare, poate un labrador, el nu se pricepea la rasele canine și când trebuia să deseneze vreuna, făcea rost de o carte și copia o

Imagine. Un bărbat în costum de afaceri stătea îngenunchiat lângă câine, îl prinse cu brațul în jurul grumazului și părea - *cu siguranță, nu văd ceea ce cred că văd*, gândi Clay - că-i mestecă urechea. Apoi câinele schelălăi din nou și încercă să fugă. Bărbatul în costum de afaceri îl ținu cu fermitate - și da, aceea din gura bărbatului era urechea câinelui! - și, în vreme ce Clay continua să privească, o smulse cu totul. De data asta câinele zbieră aproape ca un om și mai multe rațe care plutiseră pe un iaz din apropiere își luară zborul, măcăind.

- *Rasd!* urlă cineva din spatele lui Clay.

Se auzise ca *Rasd*. Ar fi putut să fie *rasc* sau *rast*, însă cele petrecute ulterior îl făcură pe Clay să încline spre *Rasd*: cătușii de puțin un cuvânt, ci pur și simplu un sunet nearticulat de agresiune.

Clay reveni la furgoneta de înghețată, la timp ca s-o vadă pe Femeia Power Suit năpustindu-se prin fereastruica de servire în tentativa de a-l însfăca pe Mister Softee. Izbutise să înhațe pliurile largi de pe pieptul vestonului său alb, dar singurul pas de surprindere făcut în spate de vânzător fusese suficient ca să se desprindă. Tocurile înalte ale femeii părăsiră pentru o clipă trotuarul și Clay auzi hârșăitul țesăturii și clinchetul nasturilor când partea din față a jachetei ei trecu mai întâi în sus, peste pervazul micuț al fereastruicii, după care coborî înapoi. Cornetul cu înghețată dispără din vedere. Clay văzu o pată de înghețată și sirop pe încheietura stângă și antebrațul Femeii Power Suit, când tocurile ei înalte pocniră, revenind pe trotuar. Ea se clătină, cu genunchii îndoși. Expresia imperturbabilă, bine crescută, de afișat în public, de pe fața ei - cea pe care Clay o considera fizionomia fundamentală „anonim pe stradă” - fusese înlocuită de un mărâit convulsiv, care-i micșora ochii la dimensiunile unor fante și-i dezgolea ambele rânduri de dinți. Buza superioară i se răsfrânsese complet cu interiorul în afară, dezvăluind o gingie roz, catifelată, la fel de intimă ca o vulvă. Pudelul o luă la fugă pe stradă, trăgând după el lesa roșie, cu bucla mânerului în capăt. O limuzină neagră apără și-l călcă înainte să fi traversat jumătate din stradă. Un ghemotoc de blâniță pufoasă transformat într-o clipită în măruntele zdrobite.

Amărâtul de el, probabil că lătra în paradisul câinilor înainte să fi știut că murise, gândi Clay. Într-un mod îndepărtat și nepăsător, înțelegea că era în stare de soc, dar asta nu-i modifica în niciun fel profunzimea uluirii. Încremenise cu mapa de desene atârnând într-o mâna și cu punga maro de cumpărături în cealaltă, iar gura îi rămăsese deschisă.

Undeva - ar fi putut să fie după colț, pe strada Newbury -, ceva explodă.

Cele două fete aveau exact aceeași tunsoare deasupra căștilor iPodurilor, totuși cea cu telefonul de culoarea mentei era blondă, pe când prietena ei era brunetă; erau Pixie Albă și Pixie Neagră. Pixie Albă dădu drumul telefonului pe trotuar, unde se sparse, și o prinse pe Femeia Power Suit de talie. Clay presupuse (în măsura în care mai era capabil să presupună ceva în momentele acelea) că intenționa s-o opreasă pe Femeia Power Suit fie de a-și relua atacul asupra lui Mister Softee, fie de a fugi pe stradă după câine. Ba chiar un colțișor al minții sale aplaudă prezența de spirit a fetei. Prietena ei, Pixie Neagră, se retrăgea din fața spectacolului, cu mânile mici și albe încleștate pe piept, cu ochii larg deschiși.

Clay lăsa propriile obiecte să-i cadă din mâini, câte unul de fiecare parte, și făcu un pas înainte ca s-o ajute pe Pixie Albă. De cealaltă parte a străzii - văzu asta cu coada ochiului -, un automobil viră și se năpusti peste trotuarul din fața lui Four Seasons, silindu-l pe portar să sară într-o parte. Dinspre intrarea hotelului răsunară tipete. și înainte ca el să fi putut începe s-o ajute pe Pixie Albă cu Femeia Power Suit, Pixie Albă se repezi cu iuțeala unui șarpe și își înfipse dinții tineri și puternici în gâtul Femeii Power Suit. Un jet enorm de sânge țășni. Fata își adânci gura în el, părând să se scalde, poate chiar să bea (Clay fu aproape sigur că o făcuse), apoi o zgâlțăi pe Femeia Power Suit înainte și înapoi, ca pe o păpușă. Femeia era mai înaltă și probabil că o depăsea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme, dar fata o scutura îndeajuns de violent ca să-i bălăngăne capul în față și în spate, împrăștiind și mai mulți stropi de sânge. În același timp,

Pixie Albă își înălță propriul chip mânjat de sânge spre cerul albastru și senin, de octombrie, și urlă parcă triumfător.

Este nebună, gândi Clay. Complet nebună.

Pixie Neagră tipă:

- Cine ești tu? Ce se-ntâmplă?

Auzind glasul prietenei ei, Pixie Albă își roti fulgerător față însângerată. Sâangele picura de pe vârfurile scurte ca niște pumnale ale firelor de păr ce-i atârnau peste frunte. Ochii ca niște lanterne albe priveau din găvanele pătate de sânge.

Pixie Neagră se uită la Clay cu ochii holbați.

- Cine ești tu? repetă ea. După aceea: Cine sunt *eu*?

Pixie Albă îi dădu drumul Femeii Power Suit, care se prăbuși pe trotuar cu artera carotidă mușcată și deschisă, continuând să pompeze sânge în jur, apoi sări către fata cu care împărtîse camaraderie un telefon cu doar câteva clipe mai devreme.

Clay nu stătu pe gânduri. Dacă ar fi făcut-o, probabil că Pixie Neagră ar fi avut beregata ferfenită ca femeia în ținută Power Suit. Nici măcar nu privi. Pur și simplu se aplecă în jos, în dreapta, prinse partea de sus a pungii **micuțe comori** și o roti spre ceafa lui Pixie Albă, când ea se repezi la prietena de odinioară cu degetele întinse și răschirate precum cleștii unui crab pe fundalul cerului albastru. Dacă el ar fi ratat....

Nu rată și nici măcar n-o lovi superficial pe fată. Prespapierul de sticlă din interiorul pungii izbi exact în ceafa lui Pixie Albă, scoțând un *bong* înăbușit. Mâinile lui Pixie Albă, una pătată de sânge, cealaltă curată, coborâră pe lângă trup și ea se prăbuși pe trotuar, la picioarele prietenei, ca un sac de cartofi.

- Ce *dracu*?! strigă Mister Softee.

Glasul îi era incredibil de ascuțit. Poate că șocul îi conferise nota aceea acută de tenor.

- Nu știu, spuse Clay, cu inima bubuind în piept. Ajută-mă, repede! Femeia va muri din cauza hemoragiei.

Dindărătul lor, pe Newbury, se auzi inconfundabila buflință seacă, dublată de zornăielile unui accident auto, următe de tipete. După tipete răsună altă explozie, aceasta mult mai puternică,

zguduitoare, vibrând în văzduh. În spatele furgonetei Mister Softee, alt automobil viră pe neașteptate, traversă trei benzi de pe Boylston și pătrunse în intrarea de la Four Seasons, unde călcă doi pietoni și apoi se înfipse în spatele mașinii din față, care sfârșise cu botul boțit în ușile turnante. Al doilea automobil îl propulsă și mai departe pe primul prin uși, căscându-le și îndoindu-le. Clay nu putea distinge dacă acolo fusese prins vreun om – jeturi de aburi se ridicau din radiatorul spart al primei mașini –, dar zbieretele de agonie din umbră sugerau lucruri rele. Foarte rele.

Mister Softee, a cărui vizibilitate era complet împiedicată în direcția respectivă, se aplecase afară prin ferestruică și se holba la Clay.

- Ce se-ntâmplă acolo?

- Nu știu. Două accidente. Niște oameni răniți. Nu contează. Ajută-mă!

Îngenunche lângă Femeia Power Suit, în sânge și fragmentele împrăștiate ale telefonului de culoarea mentei al lui Pixie Albă. Zvâcniturile Femeii Power Suit erau mult mai slabe acum.

- E fum peste Newbury, observă Mister Softee, care nu voia să părăsească adăpostul relativ sigur al furgonetei sale. A explodat ceva acolo. Da' ceva mare de tot. Poate că-s teroriști.

De îndată ce cuvântul îi ieși dintre buze, Clay fu convins că avea dreptate.

- Ajută-mă!

- *CINE SUNTEU?* urlă brusc Pixie Neagră.

Clay uitase complet de ea. Înălță ochii la timp pentru a o vedea pe fată izbindu-se în frunte cu podul palmei, după aceea rotindu-se iute de trei ori, stând pe vârfurile tenișilor pentru a face asta. Imaginea îi readuse în minte amintirea unei poezii pe care o citise în colegiu pentru cursul de literatură – *Tese un cerc în juru-i de trei ori*. Coleridge, parcă, nu? Fata se clătină, după care porni în fugă pe trotuar și intră direct în stâlpul unui felinar. Nu făcu nicio încercare de a-l evita ori măcar de a ridica brațele. Se izbi cu față în el, ricoșă, se bălăbăni și se lansă iar spre stâlp.

- Încetează! urlă Clay.

Sări în picioare ca să alerge către ea, alunecă în sângele Femeii Power Suit, fu cât pe ce să cadă, făcu o nouă tentativă, se împiedică de Pixie Albă și fu cât pe ce să cadă din nou.

Pixie Neagră întoarse capul și-l privi. Își spărsese nasul și sângele îi șiroia acum pe bărbie. Un cucui zdravăn îi brăzda fruntea pe verticală, crescând ca un nor de furtună într-o zi de vară. Un ochi privea cruciș. Deschise gura, etalând ruina unei lucrări ortodontice, care fusese probabil costisitoare, și hohoti. Clay nu avea să uite niciodată râsul acela.

Apoi fata începu să alerge pe trotuar, zbierând.

În spatele lui Clay, un motor porni și clopoțeii amplificați începură să cânte melodia de generic a emisiunii *Sesame Street*. Bărbatul se întoarse și văzu furgoneta lui Mister Softee desprinzându-se rapid de bordură, exact în clipa în care, de la ultimul etaj al hotelului de vizavi, o fereastră se sparse într-o cascadă scânteietoare de cioburi. Un trup se repezi afară în văzduhul zilei de octombrie. Căzu pe trotuar, unde aproape că explodă. Alte zbierete dinspre intrare. Zbierete de oroare; zbierete de durere.

– *Nu!* urlă Clay, alergând în paralel cu furgoneta lui Mister Softee. *Nu, vino-napoi și-ajută-mă! Am nevoie de-ajutor, nenorocitule!*

Niciun răspuns din partea lui Mister Softee, care poate că nu-l auzea peste muzica lui amplificată. Clay își amintea cuvintele cântecului din zilele când nu avusese niciun motiv să nu credă în veșnicia căsătoriei lui. În zilele acelea, Johnny se uita regulat la *Sesame Street*, din scaunelul lui albastru, strângând în mâini păhărelul cu pai. Era ceva despre o zi însorită, care alunga norii.

Un bărbat în costum de afaceri se ivi în goană din parc, răcind puternic și dezarticulat, cu pulpanele hainei fluturându-i în urmă. Clay îl recunoscu după barbișonul din blană de câine. Bărbatul intră în fugă pe Boylston și automobilele îl evitară în ultima clipă, ocolindu-l. El ajunse pe partea opusă a străzii, continuând să strige și să-și agite brațele către cer. Pătrunse în umbra de sub marchiza intrării Four Seasons și dispără din vedere, dar probabil că se apucase imediat de alte isprăvi, fiindcă un nou val de tipete se ridică dintr-acolo.

Clay renunță să mai fugărească furgoneta lui Mister Softee și rămase cu un picior pe trotuar și celălalt pironit în rigolă, urmărind-o din priviri cum cotește pe banda din mijloc a străzii, fără să-și opreasă muzica zurgălăilor. Era pe punctul de a reveni la fata leșinată și la femeia muribundă, când apăru altă Duck Boat, însă care nu hoinărea leneș, ci vbia la vitează maximă, legânându-se nebunește de la babord la tribord. Unii pasageri se rostogoleau de-a dreptul dintr-o parte în alta și tipau – *implorau* – spre șofer să opreasă. Alții se țineau pur și simplu strâns de traversele metalice de pe laturile deschise ale ambarcațiunii greoaie, care înainta pe Boylston pe contrasens.

Un bărbat în tricou sport îl înăpta pe șofer din spate și Clay auzi altul dintre răcnetele aceleia nearticulate prin sistemul rudimentar de amplificare al Duck Boat, când șoferul se scutură de atacatorul lui, proiectându-l cu putere înapoi. Nu „*Rasd!*“ de data asta, ci ceva mult mai gutural, ceva care sunase ca „*Gluh!*“. După aceea, șoferul lui Duck Boat zări furgoneta Mister Softee – Clay era perfect sigur în privința asta – și-și schimbă cursul, tîntind spre ea.

– *Nu, Doamne, nu, te rog!* tipă o femeie aflată în partea din față a amfibiei turistice, pe când se apropia de furgoneta de înghețată, cu clopoței, care era de vreo șase ori mai mică decât Duck Boat.

Clay își reamintea limpede cum privise la televizor parada de sărbătorire a victoriei, în anul în care Red Sox câștigase campionatul. Membrii echipei se urcaseră exact în același tip de ambarcațiune-amfibie și fluturaseră din brațe către mulțimile în delir, deplasându-se cu încetineală sub picăturile reci ale burei de toamnă.

– *Doamne, te rog, nu!* zbiera încă o dată femeia.

De lângă Clay un bărbat rosti, aproape blajin:

– Isuse Cristoase...

Duck Boat lovi furgoneta de înghețată în lateral și o răsturnă pe o jucărie. Furgoneta ateriză pe o parte, din disuzoare continuând să se audă tema muzicală din *Sesame Street*, și derapă înapoi spre Common, ridicând jerbe de scânteie generate de frecare. Două femei care priveau de pe margine o luară la fugă din